

Porušení důležité povinnosti

Za porušení důležité povinnosti lze považovat jen porušení takové povinnosti, jež má v dané situaci zpravidla za následek nebezpečí pro lidský život nebo zdraví, kdy jejím porušením může snadno dojít k takovému následku. Není možné za porušení důležité povinnosti mechanicky považovat porušení jakéhokoli předpisu. Aby bylo možné uznat, že jde v konkrétním případě o porušení důležité povinnosti vyplývající z postavení či funkce, musí být prokázáno, že mezi porušením této povinnosti a následkem trestného činu je příčinná souvislost.

Za porušení důležité povinnosti lze považovat jen porušení takové povinnosti, jež má v dané situaci zpravidla za následek nebezpečí pro lidský život nebo zdraví, kdy jejím porušením může snadno dojít k takovému následku. Není možné za porušení důležité povinnosti mechanicky považovat porušení jakéhokoli předpisu. Aby bylo možné uznat, že jde v konkrétním případě o porušení důležité povinnosti vyplývající z postavení či funkce, musí být prokázáno, že mezi porušením této povinnosti a následkem trestného činu je příčinná souvislost.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tz 57/2002, ze dne 8.1.2003)

Nejvyšší soud České republiky projednal ve veřejném zasedání konaném dne 8. ledna 2003 stížnost pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti České republiky ve prospěch obviněného Ing. R. B., proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2001, sp. zn. 6 To 376/2001, v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 46 T 31/99, a podle ustanovení § 268 odst. 2, § 269 odst. 2 a § 270 odst. 1 tr. ř. rozhodl tak, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2001, sp. zn. 6 To 376/2001, a v řízení, které mu předcházelo, byl porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2001, § 256 tr. ř. a v ustanovení § 224 odst. 2 tr. zák., v neprospěch obviněného Ing. R. B. Nejvyšší soud České republiky napadené usnesení zrušil, zrušil též všechna další rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a Městskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 7. 3. 2001, sp. zn. 46 T 31/99, byl obviněný Ing. R. B. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák., jehož se dopustil tím, že jako zástupce majitelů objektu „O.“ P., uzavřel nejpozději dne 11. 7. 1998 s poškozeným M. F., ústní smlouvu o dílo, spočívající v odklizení krovu na shora uvedené nemovitosti za částku 20 000,- Kč, přičemž si byl vědom, že podle závěru statického posouzení musí všechny demoliční a zabezpečovací práce na objektu provádět renomovaná stavební firma se zkušeností s demoličními pracemi, což poškozený nebyl, neboť podnikal pouze na základě živnostenského oprávnění v oboru zednictví, přičemž poškozený započal s pracemi na objektu „O.“ dne 15. 7. 1998 v 8,30 hod a ve 12,45 hod došlo k sesutí krovů, stropní klenby a obvodového zdiva, přičemž poškozený M. F. utrpěl v důsledku zavalení spadnými částmi zlomeninu klenby a spodiny lební a rozsáhlé pohmoždění mozku a těmto zraněním na místě podlehl. Obviněný Ing. R. B. byl za tento trestný čin podle § 224 odst. 2

tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody na osmnáct měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu třiceti měsíců. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byla poškozená A. F., odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti shora uvedenému rozsudku podal obviněný Ing. R. B. odvolání, jež bylo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2001, sp. zn. 6 To 376/2001, podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Pro úplnost Nejvyšší soud uvádí, že v trestní věci Ing. R. B. byl Obvodním soudem pro Prahu 4 poprvé vyhlášen zprošťující rozsudek a to dne 30. 11. 1999 pod sp. zn. 46 T 31/99, jenž byl napaden odvoláním obvodního státního zástupce pro Prahu 4, o němž rozhodoval Městský soud v Praze usnesením ze dne 21. 3. 2000, sp. zn. 61 To 131/2000, kterým shora uvedený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil obvodnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Další zprošťující rozsudek byl ve věci vynesena Obvodním soudem pro Prahu 4 dne 22. 5. 2000 pod sp. zn. 46 T 31/99, který byl opět napaden odvoláním obvodního státního zástupce pro Prahu 4. Ve věci rozhodoval Městský soud v Praze dne 10. 10. 2000 a usnesením pod sp. zn. 61 To 554/2000 rozhodl tak, že rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí, a to v jiném složení senátu. Následně ve věci rozhodl Obvodní soud pro Prahu 4 a Městský soud v Praze tak, jak je uvedeno výše.

V řadě poslední usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2001, sp. zn. 6 To 376/2001, napadl ministr spravedlnosti stížností pro porušení zákona podle § 266 odst. 1 tr. ř. ve prospěch obviněného. V této namítl porušení zákona v ustanoveních § 254 odst. 1 tr. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2001 a § 256 tr. ř. a v předcházejícím rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., a to v neprospěch obviněného Ing. B.

Svou stížnost ministr spravedlnosti opírá o názor, že soud druhého stupně nedostal své přezkumné povinnosti, poněvadž podle jeho názoru jednáním obviněného Ing. B. k naplnění skutkové podstaty trestného činu podle § 224 odst. 1,2 tr. zák. nedošlo. V této souvislosti poukázal na to, co z provedených důkazů vyplývá, a co soudy obou stupňů vzaly ve svých rozhodnutích za prokázané. Stěžovatel zároveň namítá, že z takových skutkových zjištění nelze vyvodit závěr, že obviněný Ing. R. B. z nedbalosti zavinil smrt poškozeného M. F., a to navíc v důsledku porušení důležité povinnosti vyplývající z jeho postavení, jak shodně konstatovaly soudy obou stupňů. Podle ministra spravedlnosti z důkazů jednoznačně vyplývá, že poškozený F. měl bezpochyby o práci v objektu zájem a hodlal obviněného postavit při vyjednávání o zakázce před hotovou věc. Proto se do objektu vydal, svévolně zahájil práci, k čemuž si najal i brigádníka, a dále se vybavil motorovou pilou, přičemž se do objektu dostal dírou v plotě, což brigádníkovi odůvodnil tvrzením, že mu nějaká paní nepředala od objektu klíče. Poškozený F. jednal výše popsáním způsobem za situace, kdy jeho dosavadní kontakt s obviněným Ing. B. probíhal telefonicky a zprostředkovaně přes třetí osoby, a mohl být tedy obviněným o věci informován jen v obecné rovině a rozhodně se nemohlo jednat o obvyklý způsob uzavření smlouvy. To, že měl obviněný s poškozeným o věci dále jednat vyplývá i z toho, že na den 15. 7. 1998 večer obviněný inicioval schůzku, při níž se měl s poškozeným osobně poprvé setkat. O tom ještě před touto schůzkou jednal se spoluvlastníky objektu MUDr. D. a MUDr. V. K odborné kvalifikaci poškozeného M. F. ministr spravedlnosti uvedl, že tento byl podnikatelem ve stavebnictví, byť podnikal pouze na základě živnostenského listu pro obor zednictví. Nebyl tudíž zaměstnancem obviněného ani majitelů objektu. Bylo tedy především na něm, zda na konkrétní práci stačí, a zda je současně schopen zajistit bezpečnost a ochranu zdraví při práci. Vzhledem k

uvedenému nelze podle názoru stěžovatele dovést trestní odpovědnost obviněného Ing. B., neboť poškozený F. do objektu vnikl a sám svévolně zahájil práci, přičemž si vlastním neopatrným počínáním přivodil smrt.

V závěru stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2001, sp. zn. 6 To 376/2001 byl porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2001 a § 256 tr. ř. a v jemu předcházejícím řízení rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 7. 3. 2001, sp. zn. 46 T 31/99, v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. v souvislosti s ustanovením § 224 odst. 1, 2 tr. zák. a to v neprospěch obviněného Ing. R. B. Dále aby Nejvyšší soud podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené rozhodnutí zrušil a aby zrušil i předchozí rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 a poté postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř., event. podle § 271 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud podle § 267 odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž byla stížnost pro porušení zákona podána, v rozsahu a z důvodů v ní uvedených, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející. K vadám výroků, které nebyly stížností pro porušení zákona napadeny, Nejvyšší soud přihlíží, jen pokud by mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž byla stížnost pro porušení zákona podána.

Trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák. se dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti způsobí těžkou újmu na zdraví nebo smrt proto, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona.

Z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně vyplývá, že obviněný Ing. B. byl uznán vinným shora uvedeným trestným činem zejména na základě svědeckých výpovědí J. K., její dcery K. K., manželky poškozeného A. F. a dcery poškozeného S. F., ale i dalších důkazů provedených v hlavním líčení, z nichž bylo možné dovést podíl jeho odpovědnosti za nastalý následek spočívající v úmrtí poškozeného F.

Nedbalost obviněného je soudem prvního stupně spatřována především v tom, že ačkoliv byl seznámen s obsahem statického posudku, z jehož závěrů mimo jiné vyplývá, že již vstup na zbořiště je rizikový a konstrukce se mohou dát kdykoli do pohybu, a že demoliční a zabezpečovací práce musí provádět pouze renomovaná stavební firma, sjednal na provedení těchto prací poškozeného, který nesplňoval předpoklady renomované firmy. Podle obvodního soudu přispělo k vzniklému následku i jednání poškozeného, které soud spatřuje v tom, že M. F. vykonával práce v prostoru, který byl bezprostředně ohrožen zhroucením nebo sesutím, což bylo pohledově zřejmé a přinejmenším odhadnutelné, a to bez zachování základních pravidel o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, jak vyplývá z příslušného znaleckého posudku z oboru bezpečnosti práce.

Zamítavé rozhodnutí soudu druhého stupně o odvolání obviněného bylo postaveno na konstatování, že Ing. B. jednal v hrubém rozporu s velmi urgentními a naléhavými pokyny statického posudku, kterých zcela zjevně nedbal a jednal ve smyslu trestního zákona nedbale. Tato nedbalost spočívala v tom, že při plném vědomí o nebezpečnosti jakéhokoli pohybu v narušeném objektu řešil nebezpečnou situaci tím způsobem, že se pouze telefonicky a zprostředkovaně dohodl s poškozeným na jeho práci na objektu, aniž předem prověřil způsobitost poškozeného k vysoce specializovaným a nebezpečným

demoličním pracím. Podle soudu druhého stupně byla tato nedbalost příčinou smrtelného následku, neboť kdyby nebylo shora uvedené nedbalosti obviněného, poškozený by na nebezpečné místo nevstoupil, nezačal by tam za účelem zisku slíbené odměny pracovat, a neutrpěl by tam smrtelný úraz, jehož bezprostřední fyzickou příčinou byla statickým posudkem výslovně pojednaná nestabilita těžce narušené stavby.

Je třeba konstatovat, že skutkové závěry, jak je učinily soudy obou stupňů, jsou v podstatě správné a odpovídají provedeným důkazům, a nelze proto souhlasit s námitkami stěžovatele, že nebylo postupováno podle § 2 odst. 5, 6 tehdy účinného trestního řádu. Na určité nepřesnosti ve formulaci skutkové věty obsažené v rozsudku soudu prvního stupně reagoval odvolací soud, i když pouze v odůvodnění svého usnesení, ale na jeho argumentaci v tomto ohledu lze plně odkázat. Jedná se o ne zcela přesný závěr obvodního soudu ohledně uzavření smlouvy mezi obviněným a poškozeným o provedení prací, když z příkazní smlouvy sjednané mezi obviněným a majiteli objektu „O.“ je patrné, že k formálnímu uzavření takové smlouvy ani nebyl obviněný Ing. B. oprávněn. Z trestně právního hlediska bylo ale podstatné to, zda obviněný s poškozeným vyjednával takovým způsobem, že se poškozený F. mohl důvodně domnívat, že mu předmětná zakázka na provedení prací v objektu „O.“ byla svěřena a podepsání vlastního smluvního dokumentu je již pouhou formalitou. Na základě provedení dokazování bylo k takovému závěru opodstatněně dospět, což podrobně a logicky odůvodnil ve svém rozhodnutí obvodní soud a soud odvolací tyto úvahy upřesnil a dále rozvedl. Závěr o tom, že to byl obviněný Ing. B., kdo s poškozeným, byť zprostředkovaně, jednal i poté, co mu byl znám obsah statického posudku na předmětný objekt aniž se sám jakkoli přesvědčil, zda poškozený má odbornou způsobilost k pracím, které po něm požadoval provést, a že s ním dohodl i cenu těchto prací, je nesporný. Obviněný tak svým jednáním přispěl k navození situace, že poškozený F. se kritického dne v dobré víře dostavil do objektu „O.“ k provedení prací a při jejich provádění utrpěl zranění, kterým na místě podlehl. Obviněný neučil nic proto, aby dal poškozenému najevo, že podmínkou uskutečnění již dohodnutých prací z jeho strany je prokázání dostatečné odborné kvalifikace poškozeného k provádění takovýchto prací ve staticky narušeném objektu, a do doby prokázání této odborné způsobilosti, že mu vstup do objektu za jakýmkoli účelem zakazuje.

Z hlediska právního hodnocení nedbalostního jednání a jeho kauzálního nexu k následku je třeba zdůraznit, že jednání pachatele má povahu příčiny i tehdy, když kromě něj k následku vedlo jednání další osoby, poněvadž příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a následkem se nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistoupí skutečnost, jež spolupůsobí při vzniku následku, avšak jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nebylo došlo. Příčinná souvislost je dána i tehdy, když vedle příčiny, která bezprostředně způsobila následek, např. těžkou újmu na zdraví s následkem smrti, působila i další příčina. Jednání pachatele, i když je jen jedním článkem z řetězu příčin, které způsobily následek, je příčinou následku i tehdy, pokud by následek nenastal bez dalšího jednání třetí osoby. Každé jednání, bez kterého by následek nenastal, ale není stejně důležitou příčinou následku (zásada gradace příčinné souvislosti). Důležité je, aby jednání pachatele bylo z hlediska způsobení následku příčinou dostatečně významnou. Jestliže při vzniku následku spolupůsobilo více příčin, např. jednání pachatele a poškozeného, je třeba hodnotit každou příčinu co do jejího významu pro vznik následku zvlášť a určit její důležitost pro následek, který z jednání obviněného nastal. Zavinění musí zahrnovat všechny znaky charakterizující objektivní stránku trestného činu, tedy i příčinný vztah mezi jednáním pachatele a následkem trestného činu. Při nedbalosti je třeba, aby si pachatel alespoň měl a mohl představit, že se takto příčinný vztah může rozvinout.

Nejvyšší soud konstatoval, že pro právní závěr o vině obviněného Ing. B. jsou rozhodné již výše

uvedené skutečnosti spočívající v tom, že obviněný věděl, že svým jednáním může porušit zájem chráněný v trestním zákoně, a bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nezpůsobí, a nebo to alespoň vědět měl a mohl (viz. § 5 tr. zák.). Bylo bezpochyby nedbalostí Ing. B., že při znalosti statického stavu objektu prokazatelně připustil to, že se poškozený F. půjde opětovně na objekt podívat, a paralelně s ním vedl jednání o rozsahu potřebných prací a o ceně, kterou za jejich provedení poškozený požadoval, s ním obviněný nakonec souhlasil, to celé v situaci, kdy nevěděl a ani se o to nezajímal, zda poškozený má dostatečnou odbornou kvalifikaci k provádění takových prací v předmětném objektu. To, že poškozený F. přistoupil k provádění prací již kritického dne a při tom nedodržel principy bezpečnosti práce a svým neodborným zásahem vyvolal sesuv zdiva, které ho usmrtilo, nepřerušuje vůči jednání obviněného příčinnou souvislost k nastalému následku. Jestliže uvedené skutečnosti byly provedeným dokazováním prokázány, pak obviněný byl správně uznán odpovědným za vzniklý smrtelný následek a uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle ustanovení § 224 odst. 1 tr. zák., když jeho nedbalostní jednání v sobě zahrnuje jak prvky komisivní, tak i prvky omisivní (viz. § 89 odst. 2 tr. zák.).

V případě závěru o vině obviněného Ing. B. pak zůstává posoudit, zda jeho jednání, jako zástupce majitelů objektu, splňovalo zákonné podmínky pro právní kvalifikaci podle ustanovení § 224 odst. 2 tr. zák, tedy že svým jednáním porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho postavení, jak to ve svých rozhodnutích konstatovaly soudy obou stupňů. Soud prvního stupně tuto právní kvalifikaci ve svém odsuzujícím rozsudku neodůvodnil, což je v příkrém rozporu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř. Soud druhého stupně se s touto otázkou vyrovnal tak, že porušení důležité povinnosti vyplývající z postavení obviněného spatřoval v jeho postavení manažera restituentů (majitelů) těžce poškozené nemovitosti, kterou se dobrovolně a za úplatu rozhodl vykonávat a v míře a povaze nedbalosti, již se dopustil při jednání s poškozeným. V neposlední řadě pak i ve fatálnosti a neodstranitelnosti nastalého následku, jenž zvyšuje z materiálních hledisek ve smyslu § 3 odst. 4 a § 88 odst. 1 tr. zák. stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost způsobem podstatným a odůvodňujícím aplikaci druhého odstavce § 224 tr. zák. s následkem přísnější trestní sazby.

Z obsahu přezkoumávaného spisu Nejvyšší soud zjistil, že Ing. B. na základě příkazní smlouvy ze dne 1. 1. 1998 vykonával pro vlastníky objektu činnosti blíže v této smlouvě specifikované, a že tato smlouva dávala rámec jeho oprávněnému jednatelskému oprávnění, jehož průkazem vůči třetím osobám byla plná moc udělená téhož dne. Na základě tohoto pověření byl Ing. B. oprávněn vést jednání s třetími osobami ohledně využití předmětného objektu, ale neměl již jednatelské oprávnění k tomu, aby za vlastníky předmětného objektu – příkazce sám jejich jménem uzavíral smlouvy. Jmenovitě se v příkazní smlouvě jednalo o činnosti, jako poradenství při prodeji, pronájmu, vkladu do obchodní společnosti, nebo jiném využití předmětných nemovitostí, zastupování na jednáních ve věci dalšího využití předmětných nemovitostí s výjimkou podpisu právně závazného dokumentu za příkazce, pokud k tomu nebude výslovně zmocněn, a zajištění zveřejnění informací o objektu s cílem dosáhnout pro vlastníky objektu pokud možno co nejvýhodnější podmínky odpovídající komerční situaci na trhu nemovitostí.

Důležité je v této souvislosti připomenout, že za porušení důležité povinnosti lze považovat jen porušení takové povinnosti, jež má v dané situaci zpravidla za následek nebezpečí pro lidský život nebo zdraví, kdy jejím porušením může snadno dojít k takovému následku. Není ale možno za porušení důležité povinnosti mechanicky považovat porušení jakéhokoli předpisu. Aby bylo možné uznat, že jde v konkrétním případě o porušení důležité povinnosti vyplývající z postavení či funkce, musí být prokázáno, že mezi porušením této povinnosti a následkem trestného činu je příčinná souvislost.

K prokázání zavinění obviněného Ing. B. v tomto smyslu proto bylo nezbytné se zabývat otázkou, jakou důležitou povinnost vyplývající z postavení či zastávané funkce obviněný porušil, v čem taková povinnost spočívala, a na základě jaké právní úpravy, popř. smlouvy byla založena. Pak bylo nutno takovou identifikovanou povinnost postavit do souvislosti s tím, zda se jedná o tak důležitou povinnost, jejíž porušení má za dané situace zpravidla za následek nebezpečí pro lidský život nebo zdraví. Pokud obviněný svým nedbalostním jednáním s příslušným následkem takovou důležitou povinnost porušil, přicházela v úvahu právní kvalifikace podle ustanovení § 224 odst. 2 tr. zák. Je třeba konstatovat, že ani jeden ze soudů obou stupňů se popsáním způsobem s předmětnou problematikou nevypořádával a jejich rozhodnutí jsou proto v daném směru nepřezkoumatelná. Rozhodně nelze akceptovat odůvodnění odvolacího soudu spočívající v tom, že obviněný porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho postavení manažera restituentů předmětné nemovitosti aniž blíže vysvětlil, o jakou povinnost se mělo jednat a z čeho tato povinnost pro obviněného vyplývala. Opětovně je třeba v této souvislosti poukázat na obsah příkazní smlouvy uzavřené mezi obviněným a vlastníky objektu, z níž vyplývají nejenom jeho práva ale i povinnosti coby příkazníka, jakož i na obecnou úpravu smlouvy příkazní, jak je obsažena v ustanovení § 725 a násl. obč. zák. V úvahu je nutné vzít i to, že poškozený nebyl vůči obviněnému ani příkazcům, které zastupoval, v pracovním nebo obdobném poměru, takže ze strany obviněného nemohlo dojít k porušení ustanovení § 132 a násl. zákoníku práce. Při zkoumání, zda ze strany obviněného došlo k porušení povinností vyplývajících z vyhl. č. [324/1990 Sb.](#), o bezpečnosti práce a technických zařízení při stavebních pracích, je třeba vzít v úvahu, že naprostá většina těchto povinností se vztahuje na dodavatele stavebních prací a jejich pracovníky (viz § 1 odst. 2), což rozhodně nebyl obviněný, ale měl jím být naopak poškozený. Pouze pokud by navzdory tomu, co bylo výše uvedeno, bylo přesto dovozeno zcela konkrétní porušení důležité povinnosti obviněným, pak teprve by bylo důvodné i posoudit, zda v tomto případě byla splněna těž materiální podmínka pro použití vyšší trestní sazby vyplývající z ustanovení § 88 odst. 1 tr. zák., a to i s ohledem na evidentní výraznou míru spoluzavinění ze strany poškozeného F. O této okolnosti se zcela důvodně zmiňují ve svých rozhodnutích soudy prvního i druhého stupně, ale nesprávně ji promítají až do úvah o ukládaném trestu a nikoliv nejprve do otázky právní kvalifikace spáchaného skutku ve vztahu k aplikaci odst. 2, § 224 tr. zák. Skutečnost, že na způsobení následků trestné činnosti se podílejí i jiné osoby, sice sama o sobě nemůže podstatně snížit stupeň nebezpečnosti činu pro společnost, pokud zaviněné jednání obviněného bylo podstatnou a hlavní příčinou vzniku mimořádně těžkých následků trestného činu (viz. R 13/1980), ale v konkrétním případě je prokazatelné, že to byl poškozený, coby osoba ze stavebně odborného hlediska poučená, kdo bez náležité přípravy a zajištění (viz příslušná ustanovení vyhl. č. [324/1990 Sb.](#)), svým vědomě riskantním počínáním přivodil zřícení části zdiva, které vedlo k jeho usmrcení. I s touto okolností se bude třeba v novém rozhodnutí vypořádat při stanovení konečné právní kvalifikace jednání obviněného Ing. B.

Z výše uvedených důvodů tudíž nemohlo napadené usnesení Městského soudu v Praze obstát a Nejvyšší soud musel podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovit, že tímto rozhodnutím a v řízení, které mu předcházelo, byl v neprospěch obviněného porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2001 a § 256 tr. ř., když odvolací soud nedostal v plném rozsahu své přezkoumné povinnosti a nesprávně zamítl odvolání obviněného, které podal proti rozsudku soudu prvního stupně. Dále v ustanovení § 224 odst. 2 tr. zák., když se soudy obou stupňů jednak náležitě nevypořádaly s problematikou porušení důležité povinnosti ze strany obviněného, a jednak nebylo dostatečně přihlédnuto k míře spoluzavinění poškozeného na vzniklém následku. Proto podle § 269 odst. 2 tr. ř. bylo napadené usnesení odvolacího soudu zrušeno, a to včetně všech dalších obsahově navazujících rozhodnutí, která touto změnou pozbyla svého podkladu, a vzhledem k tomu, že je ve smyslu ustanovení § 259 tr. ř. ve věci možné rozhodnout v řízení před odvolacím soudem, byla věc podle § 270 odst. 1 tr. ř. přikázána Městskému soudu v Praze, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Tento soud v novém odvolacím řízení opětovně posoudí právní kvalifikaci

jednání obviněného Ing. B., a to v intencích právních názorů, které ve věci vyslovil Nejvyšší soud (viz § 270 odst. 4 tr. ř.), a uloží mu přiměřený trest. Protože bylo vysloveno porušení zákona v neprospěch obviněného, podle § 273 tr. ř. nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch.

Vzhledem k nařízenému postupu, kdy se věci bude opětovně zabývat odvolací soud, a kdy vzhledem ke shora uvedenému lze předpokládat zrušení rozsudku soudu prvního stupně z důvodu nepřesné právní kvalifikace skutku, bude zároveň třeba v rámci odvolacího řízení provést znovu ty důkazy, na jejichž základě lze upřesnit skutkovou větu v té její části, kdy se v ní nesprávně konstatuje, že obviněný s poškozeným uzavřel ústní smlouvu o dílo, k čemuž ale obviněný nebyl oprávněn, jak již bylo dříve zdůrazněno. Bude proto nutné popis této části skutkové věty upravit tak, aby byl v souladu s poznatky vyplývajícími z provedených důkazů.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)